

людини. Він пропонує наділити селян землею, звільнивши їх від кріпосництва, виступає за рівність прав і свободу людини, справедливість, створення та підтримання самоврядування, можливість народного керування державою на основі суспільної власності: «кораблі і плуги, всі багатства землі» належать не «царям –божествам», а трудящим», – наголошує Шевченко.

Найважливішою складовою справді людського суспільства поет вважає наявність «праведного закону», що не суперечив би поняттям «право», «істина», «справедливість» [1, с. 321].

Яскравим проявом служіння національній ідеї є участь поета в Кирило-Мефодіївському товаристві. Це була перша українська політична організація, яка мала досить виражену визвольницьку програму. У товаристві Т.Г. Шевченко був на боці революційно-демократичного напрямку та виступав за ідею національної революції, яка приведе до встановлення демократичної республіки.

Шевченко став своєрідним духовним провідником, виразником усіх основних національних прагнень. Одним із творів поета, що підкреслює його історичний універсалізм є поема “І мертвим і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє”. У цьому творі звучить ідея самобутності України, її самодостатності й спроможності побудувати власну самостійну незалежну державу. І саме поняття “В своїй хаті своя правда, і сила, і воля” слід сприймати як пророче розуміння Шевченком української національної ідеї.

Проблема політичного ідеалу Т. Шевченка залишається актуальною і для сучасної науки. Кращому її розумінню сприяє з’ясування способів досягнення бажаного соціально-політичного майбутнього України.

Література

1. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право / О.М. Мироненко, В.П. Горбатенко. — К.: Академія, 2010. —С. 321.
2. Морозов В.В. Історія української суспільно-політичної думки / В.В. Морозов. — К.: КНЕУ, 2006. —С. 88.

РОСЛИНИ У ТВОРЧОСТІ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

**Лисенко Є.О., студ. II курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства
Науковий керівник – Тихоненко О.В., канд. філол. наук, доцент
кафедри укр. та рос. мов**

Шевченківська творча спадщина яскраво висвітлює любов поета до природи, його багаті змістом метафоричні ототожнення людини з рослинами. Вірші Т. Шевченка символізують людську красу, мужність, сум, радість, з іншого боку – підступну долю, зраду, байдужість. Учені підраховали, що у творах Тараса Шевченка згадується понад 80 різних рослин, що належать переважно українській флорі – це верби, дуби, клени, тополі, ковила, ряст, очерет та багато-багато інших. Улюбленим деревом Шевченка була верба (зокрема верба вавилонська). Таку частотність спостерігаємо у творах митця понад 40 разів. Загалом не можна уявити світ Шевченка без тополі, дуба,

комишу, трави під ногами, рясту на воді. Рослини, згадані Шевченком у творах, мають для поета символічний зміст, як і в Біблії. Яскравим прикладом може бути кукіль – бур'ян, що паразитує у посівах льону.

Так, наприклад у творах Тараса Шевченка рослини є виразним і дуже економним зображувальним засобом: «І барвінком, і рutoю, і рястом квітчає весна землю, мов дівчину в зеленому гаї!»; «Кричать сови, спить діброва, зіроньки сяють. Понад шляхом щирцею ховрашки гуляють» (!); «Вернітеся! Дивітеся – жита похилились, де паслися ваші коні, де тирса шуміла»; «На громаду хоч наплюй! Вона – капуста головата!»; «Вітер з гаєм розмовляє, шепче з осокою»; «Заквітчай голову дівочу лілями та тим рясним червоним маком»; «Дні минають, минають місяці – село навек замовкло, оніміло І кропивою поросло»; «Широкий битий шлях – із раю, а в рай – вузьенька стежинка, та й та колючим терном поросла!»; «Заросли шляхи тернами на тую країну – мабуть, я її навіки, навіки покинув!»; «Люди гнуться, як ті лози, куди вітер віє!»

Дослідники твердять, що Т. Шевченко не тільки милувався рослинами, а й малював їх, зробив їх органічною частиною своєї поезії, а й також знався на рослинах, зокрема цікавився лікарськими травами та деревами.

Література

Гудзик К. «Заросли шляхи тернами на тую країну...»/ К.Гудзик // День. – 2006. – № 43. – 17 марта. – С.18.

THE HISTORICAL, SOCIAL AND POLITICAL IMPORTANCE OF T. SHEVCHENKO'S FIGURE

SHULGA I.V., *СТАРШ. ВИКЛАДАЧ,*

Loginova O.V., *викладач кафедри іноземних мов*

T. Shevchenko was the first in the Ukrainian literature to emerge as a truly national poet whose works reflected to the full the feelings and thoughts of the Ukrainian working people and their eternal aspiration for liberty.

Shevchenko is the founder of the modern Ukrainian literature and the father of the revolutionary democratic trend. In his works he developed the democratic principles which became the leading ones for the Ukrainian writers of the late 19th and early 20th centuries.

The principles of nationality and realism were to some extent inherent for the literary activity of Shevchenko's predecessors in literature. Many of them criticized in their works some negative phenomena of contemporary life such as the oppression of the serfs by the landowners, their cruelty and idleness, bribery of the officials etc. But Shevchenko acted as a severe judge and an accuser of the autocratic feudal system as well as an implacable enemy of the landlords and the tsarist regime. In his works he depicted a new national hero, a fighter against autocratic landlord system, a real defender of the poor people.

It is considered sometimes that the revolutionary democratic writers of the 19th